

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/71/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714010674
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5714010674.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Urbanovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Evy Kyselovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. januára 2016 v Žiline, o odvolaní obžalovaného Z. Q. a poškodenej strany Tatra banka, a.s., so sídlom v Bratislave, proti rozsudku Okresného súdu Martin, sp.zn. 2T/81/2014 zo dňa 19.5.2015, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), f), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Martin, sp.zn. 2T/81/2014 zo dňa 19.5.2015 v časti - vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody, ktorým bola poškodená spoločnosť Tatra banka, a.s., Hodžovo námestie č. 3, Bratislava, s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného Z. Q., nar. XX.XX.XXXX v S. X., trvale bytom S., S. XXX, t.č. vo väzbe v ÚVV Žilina,

o d s u d z u j e :

Podľa § 222 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 38 ods. 3, 5 Tr. zák., § 41 ods. 3 Tr. zák. na spoločný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému u k l a d á povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Tatra banka, a.s., Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava 1, IČO: 00 686 930, škodu vo výške 7.585,53 Eur (sedemtisícpästoosemdesiatpäť eur, päťdesiattri centov).

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný Z. Q. uznaný vinným zo zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 3 písm. a), c) Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. za použitia § 138 písm. j) Tr. zák., § 127 ods. 12 Tr. zák. a § 38 ods. 5 Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Za tento zločin mu bol uložený podľa § 222 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 38 ods. 5 Tr. zák., § 41 ods. 3 Tr. zák. spoločný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. na výkon tohto trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Tým istým rozsudkom mu bola podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložená povinnosť s už odsúdeným Z. G. spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., so sídlom v Bratislave, škodu vo výške 250,- Eur a poškodenej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. so sídlom v Kežmarku, škodu vo výške 408,- Eur. So zvyškom nároku na náhradu škody boli poškodení podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázaní na občianske súdne konanie a poškodená

strana Tatra banka, a.s., so sídlom v Bratislave bola podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázaná s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný Z. Q., i poškodená strana Tatra banka, a.s., so sídlom v Bratislave.

Obžalovaný Z. Q. podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 2.6.2015, odvolanie písomne odôvodnil. Prostredníctvom obhajkyne uviedol, že podáva odvolanie proti výroku o treste. Dôvodil tým, že k uvedenému konaniu sa priznal už v prípravnom konaní. Súd pri ukladaní trestu prihliadal len na jednu poľahčujúcu okolnosť, a to podľa § 36 písm. l) Tr. zák., teda že sa priznal a spáchanie trestného činu úprimne oľutoval. Podľa jeho názoru mal prihliadať i na ďalšiu poľahčujúcu okolnosť, ktorou je stav núdze, v ktorej sa v čase spáchania skutku nachádzal. Poberal len invalidný dôchodok vo výške 153,- Eur. Ako invalidný dôchodca si nemohol nájsť prácu a z invalidného dôchodku mohol vyžiť len ťažko. To bol dôvod prečo sa ľahko nechal nahovoriť na spáchanie skutku ďalšími osobami, ktoré mu poskytli pomoc a návod na jeho spáchanie. Namietal správnosť výmery trestu, ktorý mu uložil prvostupňový súd. Podľa neho súd mal najskôr podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. znížiť hornú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a potom podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. zvýšiť dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o polovicu, teda spodná hranica trestnej sadzby by bola 5 rokov a 3 mesiace, pričom takýto trest považoval v jeho prípade za plne postačujúci. Argumentoval tiež tým, že súd v jeho prípade pri ukladaní trestu podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. prihliadal na jeho odsúdenie za zločin rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 10.4.1980 pod sp.zn. 2T/41/80. Od vynesenia tohto rozsudku už uplynulo 35 rokov. Je zrejmé, že zákon pri použití ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. nerozlišuje v akom časovom odstupe boli zločiny spáchané a vzhľadom na § 437 Tr. zák. prihliada i na trestné činy spáchané za účinnosti zákona 140/1961 Zb., ale v jeho prípade súd mohol použiť § 39 ods. 1 Tr. zák. a trest mu mimoriadne znížiť pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. S ohľadom na uvedené navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Odvolanie podala i poškodená strana - Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie, Bratislava. Podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 8.7.2015, splnomocnenkyňa poškodenej strany odvolanie podané proti výroku o náhrade škody, ktorým bola poškodená spoločnosť odkázaná s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, písomne odôvodnila. Namietala, že súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 287 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, ak tomu nebráni zákonná prekážka, súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť škodu alebo jej neuhradenú časť, ak je jej výška súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, pokiaľ škoda v tam uvedenej výške nebola dosiaľ uhradená. Nakoľko sa v napadnutom rozsudku priamo v jeho výrokovej časti uvádza, že obžalovaný spôsobil Tatra banke, a.s., škodu vo výške 7.585,53 Eur a túto do vydania napadnutého rozsudku neuhradil, mal súd postupovať v súlade s citovaným právnym ustanovením, pretože nárok na náhradu škody bol uplatnený riadne a včas. Predložené listiny dostatočne preukazovali skutočnosti, že skutok bol spáchaný tak, ako je popísaný vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, a dostatočne tiež preukazovali vznik a výšku spôsobenej škody. Takže rozhodnutiu o priznaní náhrady škody nebránila žiadna zákonná prekážka. Vzhľadom na uvedené splnomocnenkyňa poškodenej strany navrhla, aby krajský súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej strane Tatra banke, a.s. škodu vo výške 7.585,53 Eur.

K odvolaniu poškodenej spoločnosti sa vyjadril obžalovaný podaním zo dňa 17.6.2015. Prostredníctvom obhajkyne uviedol, že s dôvodmi odvolania poškodenej spoločnosti sa nestotožňuje. Podľa neho vo veci je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie týkajúce sa výšky spôsobenej škody, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a toto konanie by sa predĺžilo. Z uvedeného dôvodu považuje rozhodnutie súdu o odkázaní poškodenej spoločnosti na občianske súdne konanie za správne.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný i jeho obhajkyňa trvali na dôvodoch podaného odvolania i na návrhu v ňom uvedenom. Splnomocnenkyňa poškodenej spoločnosti sa na verejne zasadnutie neustanovila. Svoju neúčast' ospravedlnila s tým, že na dôvodoch podaného odvolania trvá, a trvá i na návrhu v odvolaní uvedenom. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Pokiaľ ide o odvolanie poškodenej strany navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušiť a obžalovanému uložiť povinnosť škodu nahradiť.

Krajský súd, ako súd odvolací na podklade odvolania podaného obžalovaným i poškodenou stranou, po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Pri preskúmaní prihliadal i na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale sú takej povahy, že by mohli byť dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie obžalovaného i poškodenej spoločnosti boli podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenými subjektmi, a sú dôvodné.

Z obsahu predloženého spisu je zistiteľné, že obžalovaný Z. Q. na hlavnom pojednávaní po prednesení obžaloby a po poučení o jeho právach i podľa § 257 ods. 1 Tr. por. vyhlásil, že je vinný zo skutku uvedeného v obžalobe prokurátora, ktorý je potrebné kvalifikovať ako zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 3 písm. a), c) Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. za použitia § 138 písm. j) Tr. zák., § 127 ods. 12 Tr. zák. a § 38 ods. 5 Tr. zák. Následne prvostupňový súd postupom podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. por. vyhlásenie obžalovaného prijal a dokazovanie, v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, nevykonal. Dokazovanie bolo vykonané iba v súvislosti s výrokom o treste a v súvislosti s výrokom o náhrade škody.

Krajský súd po preskúmaní predloženej veci má za to, že vyhlásenie obžalovaného o vine má oporu v dôkaznej situácii. Súd prvého stupňa neporušil žiadne procesné ustanovenia, keď toto vyhlásenie prijal a súladne so zákonom postupoval, keď v rozsahu priznanej viny obžalovaným, dokazovanie nevykonal. Za takéhoto stavu odvolací súd potom ani nemohol preskúmať, zasahovať, meniť či spochybňovať skutkové zistenia a závery súdu prvého stupňa prezentované vo výroku o vine. Odvolací súd však bol povinný preskúmať právne posúdenie skutku z hľadiska správnosti použitých zákonných ustanovení pre označenie a jeho kvalifikáciu. Krajský súd po preskúmaní uvedeného uzatvára, že obžalovaný Z. Q. konaním popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa dopustil zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 3 písm. a), c) Tr. zák. za použitia § 138 písm. j) Tr. zák., § 127 ods. 12 Tr. zák., spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák., a takýto zločin spáchal opätovne s poukazom na ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák.

Pokiaľ ide o výrok o treste, ktorého správnosť a zákonnosť odvolaním napadol obžalovaný prostredníctvom obhajkyne, krajský súd uvádza nasledovné.

Okresný súd v napadnutom výroku o treste správne použil ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák. s ohľadom na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp.zn. 2T/41/1980 zo dňa 10.4.1980, ktorým bol uznaný vinným okrem iného aj z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava, sp.zn. 2To/299/1980 zo dňa 25.6.1980 mu bol ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 41 písm. b) Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením na výkon uloženého trestu do III. nápravno-výchovnej skupiny. Okrem toho mu bolo podľa § 72 ods. 2 písm. b) Tr. zák. uložené i ústavné ochranné protitoxikomanické liečenie a povinnosť poškodeným nahradiť škodu. V tejto súvislosti treba uviesť, že použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. prichádza do úvahy i v prípade, ak bol páchatel' odsúdený za iný trestný čin do účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb., teda do 31.12.2005, ktorý spĺňa definíciu zločinu podľa § 11 Tr. zák. Pod pojmom opätovne sa rozumie spáchanie zločinu po tom, čo bol páchatel' právoplatne odsúdený za iný zločin. Zločin ako pojem nebol definovaný v Trestnom zákone účinnom do 31.12.2005. Túto intertemporálnu kolíziu rieši § 437 ods. 1 Tr. zák., ktorý uvádza, že ak je potrebné určiť či trestný čin podľa zákona č. 140/1961 Zb. vykazuje znaky prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu podľa Trestného zákona účinného od 1.1.2006, použijú sa ustanovenia § 10 a § 11 Tr. zák., účinného od 1.1.2006 v závislosti od formy zavinenia a trestnej sadzby uvedenej v zákone č. 140/1961 Zb. Isté a nepochybné je, že obžalovaný Z. Q. bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp.zn. 2T/41/1980 zo dňa 10.4.1980, i za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31.12.2005, a tento trestný čin vzhľadom na trestnú sadzbu (2 až 10 rokov) spĺňa definíciu zločinu podľa § 11 Tr. zák., účinného od 1.1.2006.

Krajský súd vzhľadom na uvedené uzatvára, že okresný súd vo výroku o treste správne použil ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák. Pochybil však, keď pri rozhodovaní o treste nepoužil ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák. U obžalovaného bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť, a to, že sa k trestnému činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval. Za existencie tejto poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. bolo potrebné konkrétne rozpätie trestnej sadzby určiť postupom podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., teda

znižiť hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a len následne potom použiť § 38 ods. 5 Tr. zák. a zvýšiť dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o polovicu.

Odvolacie argumenty obžalovaného, ktoré prezentoval prostredníctvom obhajkyne v odvolaní, sú v tejto časti dôvodné a krajský súd sa s týmito stotožnil a pochybenie súdu prvého stupňa týmto novým rozhodnutím napravil. Naproti tomu odvolacie výhrady obžalovaného, že prvostupňový súd pri ukladaní trestu mal prihliadať i na ďalšiu poľahčujúcu okolnosť, ktorou je stav núdze, v ktorej sa v čase spáchania skutku nachádzal, považoval krajský súd za nedôvodné a nenáležité. Tu treba odvolateľa upozorniť, že každá poľahčujúca okolnosť musí byť nepochybne a spoľahlivo preukázaná. V prípade použitia ustanovenia § 36 písm. g) Tr. zák. musí páchatel preukázať, že núdzu si nespôsobil sám svojou ľahostajnosťou a tiež, že prostriedky získané trestnou činnosťou využil pre uspokojenie svojich základných potrieb resp. pre svoju rodinu či blízke osoby. To, že obžalovaný v čase spáchania skutku poberal invalidný dôchodok vo výške 153,- Eur, a ako invalidný dôchodca si nemohol nájsť prácu podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za stav núdze a za dôvod, ktorý by obžalovaného ospravedlňoval, resp. viedol ho k získavaniu prostriedkov na živobytie páchaním trestnej činnosti. Pokiaľ ide o hodnotenie osoby obžalovaného, nemožno prehliadnuť, že v odpise registra trestov má spolu 28 záznamov o odsúdení, prevažne pre majetkovú trestnú činnosť. Tieto záznamy nasvedčujú tomu, že v prípade obžalovaného ide o mimoriadne skúseného, a to aj špeciálneho recidivistu, ktorý sa trestnej činnosti dopúšťa sústavne a takmer pravidelne už od okamihu, kedy bol mladistvým. Jeho bohatá kriminálna minulosť nasvedčuje tomu, že obžalovaný nemá záujem viesť riadny život. Zjavne možno konštatovať, že žiadny doposiaľ mu uložený trest nevedol k jeho prevýchove a náprave, pričom obžalovaný svojim správaním a spôsobom života signalizuje, že všetky doposiaľ uložené tresty z hľadiska ich účelu - individuálnej prevencie trestu, a teda prevýchovy páchatel'a, sa minuli svojim účinkom a na obžalovaného nemali žiadny vplyv. Za takejto situácie je namieste naplniť účel trestu aspoň z hľadiska jeho generálnej prevencie, a teda odradenia iných od páchania trestných činov a ochrany spoločnosti pred prípadnými ďalšími kriminálnymi aktivitami obžalovaného, a to jeho izoláciou vo výkone trestu odňatia slobody. S poukazom na uvedené trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov považuje krajský súd za dostatočný a zákonu zodpovedajúci. Z pohľadu uvedeného použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ktoré navrhol obžalovaný v odvolaní, považuje krajský súd za neakceptovateľné.

Okresný súd správne rozhodol o zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pretože na takéto rozhodnutie boli splnené všetky zákonné predpoklady. Krajský súd potom toto správne a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie prevzal bez zmeny do svojho rozhodnutia.

K odvolaniu poškodenej spoločnosti Tatra banka, a.s., krajský súd po preskúmaní napadnutého výroku o náhrade škody uvádza nasledovné.

Primárne je potrebné uviesť, že oprávnenia poškodeného a uplatnenie nároku na náhradu škody, sú vymedzené v ustanovení § 46 Tr. por. V odseku 3 citovaného právneho ustanovenia je upravené významné právo poškodeného, a to právo uplatniť si v trestnom konaní voči obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom. Adhézne konanie, v ktorom sa rozhoduje o nároku poškodeného je súčasťou trestného konania, pričom nie je jeho samostatnou časťou, ale konanie a rozhodovanie v ňom prebieha kontinuálne ako súčasť súdneho konania, resp. konania a rozhodovania o vine, resp. nevine obžalovaného. Osobitosťou adhézneho konania je, že o návrhu poškodeného sa rozhoduje s použitím hmotného práva, iného právneho odvetvia ako trestného práva, ale vždy s aplikáciou ustanovení Trestného poriadku.

Zákon upravuje niekoľko podmienok, ktoré musia byť splnené, aby sa mohlo rozhodnúť o nároku poškodeného v adhéznom konaní:

- a) poškodený musí svoj nárok uplatniť; súd nikdy o návrhu poškodeného nerozhoduje z úradnej povinnosti,
- b) nárok musí poškodený uplatniť riadne a včas.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1 Tr. por., uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Ak tomu nebráni zákonná prekážka, súd uloží obžalovanému vždy

povinnosť nahradiť škodu, ak je jej výška súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, pokiaľ škoda v tam uvedenej výške nebola dosiaľ uhradená.

Citované právne ustanovenie umožňuje poškodenému, aby už v rámci trestného konania, v medziach tzv. adhézneho konania, dosiahol prisúdenie nároku na náhradu škody. Túto povinnosť môže súd uložiť len v odsudzujúcom rozsudku, ak to poškodený navrhol (§ 46 ods. 3), a ak obžalovaný poškodenému spôsobil škodu práve trestným činom, zo spáchania ktorého ho uznal za vinného (§ 164 písm. a/ Tr. por.).

Z dikcie odseku 1 právneho ustanovenia § 287 Tr. por. vyplýva, že ak je spôsobenie škody a jej výška súčasťou opisu skutku uvedeného vo výrokovvej časti rozsudku, súd musí vždy rozhodnúť o povinnosti obžalovaného nahradiť poškodenému škodu v tomto rozsahu, pokiaľ už škoda nebola uhradená celkom alebo sčasti.

Z výrokovvej časti rozsudku Okresného súdu Martin, sp.zn. 2T/81/2014 zo dňa 19.5.2015 je zistiteľné, že obžalovaný Z. Q. dňa 3.10.2012 v Martine v Tatra banke, a.s. Bratislava, pobočka Martin, v úmysle vylákať finančné prostriedky uzatvoril zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby, na základe ktorej mu bol poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 7.000,- Eur pri dohodnutých mesačných splátkach, pričom uvedenú spoločnosť uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a na splácanie úveru, čím poškodenej spoločnosti Tatra banke, a.s. Bratislava, spôsobil škodu vo výške 7.585,53 Eur. Je nesporné a nespochybniteľné, že poškodenej spoločnosti vznikla škoda v priamej príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného Z. Q..

Z predloženého spisu je zistiteľné, že poškodená spoločnosť si uplatnila nárok na náhradu škody v prípravnom konaní, a to dňa 12.6.2013 v súhrnnej výške 7.585,53 Eur. Spôsobená škoda pozostávala z nezaplatenej istiny vo výške 7.000,- Eur, z úroku z omeškania vo výške 496,67 Eur, zo sankčného úroku 23,86 Eur a z poplatkov vo výške 65,- Eur. Poškodená spoločnosť si teda uplatnila nárok na náhradu škody riadne a včas tak, ako jej to ukladá ustanovenie § 46 ods. 3 Tr. por. Výrok o vine Okresného súdu Martin, sp.zn. 2T/81/2014 zo dňa 19.5.2015 zostal odvolaním obžalovaného a poškodenej spoločnosti, nedotknutý.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého výroku o náhrade škody uzatvára, že odvolanie poškodenej spoločnosti Tatra banka, a.s. Bratislava je dôvodné. Krajský súd nezistil žiadnu zákonnú prekážku, ktorá by prvostupňovému súdu bránila, aby obžalovanému bola uložená povinnosť nahradiť škodu, ktorú spôsobil poškodenej spoločnosti vo výške 7.585,53 Eur. Výška škody je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, a nárok na náhradu škody poškodená spoločnosť uplatnila riadne a včas. Pochybenie prvostupňového súdu vo výroku o uplatnenom nároku poškodenej spoločnosti na náhradu škody, ktoré bolo v rozpore so zákonom napravil krajský súd v odvolacom konaní sám týmto svojim novým rozhodnutím tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

S poukazom na dôvodnosť odvolania obžalovaného i poškodenej spoločnosti, krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), f), ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v časti - vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody, ktorým bola poškodená spoločnosť Tatra banka, a.s. Bratislava, s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.